

Arrest

**nr. 121 768 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 juni 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn.

1.2. Op 2 december 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.06.2013 werd ingediend door :

(...)

Om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt : De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

...

- De familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Betrokkene kan zich niet beroepen op bovenstaande bepaling gezien op onvoldoende wijze is aangetoond dat hij zich bij zijn minderjarig Belgisch kind gevestigd heeft. Immers, betrokkene staat ingeschreven op in de (..), terwijl zijn minderjarig Belgisch kind met een afvoering van ambtswege weergegeven staat in het Rijksregister.

Er werd een schrijven van de ouders van het minderjarige Belgische kind voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat er een akkoord bestaat tussen beiden betreffende het bezoek en dergelijke. Echter, er kan niet worden vastgesteld dat deze afspraak ook effectief overeenstemt met de werkelijkheid. Bovendien betreft het geen officiële verklaring of een vonnis bij een bepaalde instantie. Het is een verklaring die op elk moment weer ingetrokken kan worden. Daarnaast worden ook bewijzen van geldstortingen voorgelegd. Echter, louter op basis van de voorgelegde bewijzen kan niet worden vastgesteld dat dit geld ook effectief gebruikt wordt ten voordele van referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980. Regelmatig verblijf in België verstrekken. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 4° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 10, 11, 22, en 191 van de Grondwet in combinatie met de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, en artikel 18 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De verzoekende partij betoogt dat uit de feitelijke elementen onbetwistbaar is aangetoond dat zij haar kind ook begeleidt, hem opvangt, hem financieel onderhoudt, nu hij sinds kort schoolplichtig is. De verzoekende partij heeft haar kind samen met zijn moeder ingeschreven in de school teneinde mee de schoolse activiteiten te kunnen opvolgen.

De verzoekende partij stelt verder dat in de bestreden beslissing een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd omdat wordt gesteld dat zij niet op voldoende wijze heeft aangetoond dat zij zich bij haar minderjarig Belgisch kind gevestigd heeft. Daardoor zijn artikel 40bis, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht geschonden. De verwerende partij heeft trouwens in het verleden reeds aangenomen dat om van een gezinscel te kunnen spreken effectieve samenwoning niet vereist is. Daardoor worden onbetwistbaar de artikelen 10, 11, en 191 van de Grondwet geschonden. Rekening houdend met de gezinsherenigingsrichtlijn 2004/39/EG en de huidige gezinsherenigingswet van 8 juli 2011 is het de bedoeling om een gelijkheid te scheppen tussen de familieleden van EU-onderdanen die buiten de Europese Unie wonen en zij die binnen de Europese Unie wonen. De verzoekende partij heeft niet alleen aangetoond de vader te zijn van zijn zoon, waarover geen betwisting bestaat, maar ook dat zij hem onderhoudt en er duidelijk een emotionele band bestaat waarmee de

moeder zelfs akkoord gaat. Anders oordelen houdt een duidelijke schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partij stelt verder dat niet kan worden ontkend dat zij op dit moment legaal in het Rijk verblijft en een aanvraag heeft ingediend als familielid van een minderjarige EU-onderdaan en heeft aangetoond dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een aanvraag tot vestiging in te dienen. De verzoekende partij heeft op grond van artikel 191 van de Grondwet dan ook het recht om haar kind te zien opgroeien en bij te staan.

Ten overvloede merkt de verzoekende partij op dat haar kind conform artikel 18 van het IVRK recht heeft op de zorg van beide ouders.

2.1.2. Verzoekende partij diende een aanvraag in voor een verblijfskaart als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Desbetreffend luidt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

(...)

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

De notie “begeleiden” of “zich bij hem voegen”, hoewel dit geen permanente samenwoning hoeft te zijn, impliceert niettemin een minimum aan gemeenschappelijk leven dat moet blijken uit de feiten.

Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier werd verzoekende partij via de bijlage 19ter verzocht om bewijzen van een financiële en/of emotionele band over te leggen.

Verzoekende partij heeft naar aanleiding hiervan volgende documenten voorgelegd:

- Een verklaring opgemaakt tussen verzoekende partij en de moeder van het kind waaruit blijkt dat ze onderling een omgangsregeling alsook een financiële regeling overeenkomen, waarbij verzoekende partij vanaf 10 juni 2013 verklaart maandelijks een bedrag van 100 euro te zullen bijdragen voor het kind. Deze overeenkomst dateert van 8 juli 2013 en werd op de gemeente gelegaliseerd.
- Bewijzen van overschrijving van telkenmale 100 euro voor de maanden juni, juli en augustus 2013 met als mededeling: *“alimentatie voor zoon N.M.”*

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing als volgt : *“Er werd een schrijven van de ouders van het minderjarige Belgische kind voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat er een akkoord bestaat tussen beiden betreffende het bezoek en dergelijke. Echter, er kan niet worden vastgesteld dat deze afspraak ook effectief overeenstemt met de werkelijkheid. Bovendien betreft het geen officiële verklaring of een vonnis bij een bepaalde instantie. Het is een verklaring die op elk moment weer ingetrokken kan worden. Daarnaast worden ook bewijzen van geldstortingen voorgelegd. Echter, louter op basis van de voorgelegde bewijzen kan niet worden vastgesteld dat dit geld ook effectief gebruikt wordt ten voordele van referentiepersoon.”*

Verzoekende partij is het hier niet mee eens en meent dat uit de door haar voorgelegde stukken wel degelijk blijkt dat zij instaat voor haar kind en hem ook begeleidt en opvangt.

2.1.3. Zoals hoger reeds aangegeven komt het aan de verzoekende partij toe te bewijzen dat zij een minimum aan gemeenschappelijk leven onderhoudt met haar kind.

Uit het loutere feit evenwel dat verzoekende partij verklaart een omgangsregeling te hebben uitgewerkt alsook financieel te zullen bijdragen voor het kind, samen met drie overschrijvingen van 100 euro kan evenwel bezwaarlijk worden opgemaakt dat verzoekende partij ook werkelijk een gemeenschappelijk leven heeft met haar kind. De Raad kan het motief van de bestreden beslissing dienaangaande dan ook geenszins kennelijk onredelijk bevinden, dit te meer in het licht van de volgende vaststellingen. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat verzoekende partij eind 2010 trachtte te huwen met de moeder van het kind. Omdat er getwijfeld werd aan de ware intenties van de verzoekende partij werd een onderzoek opgestart. Na een negatief advies van de procureur des Konings, waarbij deze oordeelde dat het enige doel van de verzoekende partij erin bestond een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, werd

de verzoekende partij het visum met het oog op lang verblijf geweigerd. Ook op 10 november 2011 besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van voltrekking van het huwelijk om dezelfde reden. Het kind, op wie de verzoekende partij thans haar verblijfsaanvraag steunt, werd geboren op 28 augustus 2011 te Mechelen. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partij dit kind pas erkend heeft op 16 mei 2013, met name bijna twee jaar na diens geboorte. Verzoekende partij diende daarop vrijwel onmiddellijk haar verblijfsaanvraag in. Verder blijkt dat er een onderzoek bij het parket wegens schijnherkenning zou lopen. Alleszins betwist verzoekende partij dit niet. Gelet op al deze gegevens, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, op basis van de uiterst beperkte gegevens die de verzoekende partij voorlegde om haar band met het Belgisch minderjarig kind aan te tonen teneinde te voldoen aan de voorwaarde van het "zich vestigen bij" of "begeleiden", oordeelt dat deze gegevens niet volstaan. Immers, indien de verzoekende partij alsnog haar vaderrol wenst op te nemen na bijna twee jaar sinds de geboorte van het kind – alleszins liggen geen gegevens voor waaruit blijkt dat verzoekende partij voordien enige band had met het kind – hetgeen uiteraard niet uitgesloten is, dan mag redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij concrete gegevens aan het bestuur kenbaar maakt die meer inhouden dan een loutere intentieverklaring tot omgang en financiële bijdrage en drie overschrijvingsbewijzen en waaruit kan worden opgemaakt dat zij een werkelijke band onderhoudt met het kind.

2.1.4. De Raad wenst voorts te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de internetberichten, overschrijvingen, foto's en verklaringen van derden alsook de inschrijving van het kind in een school die verzoeker nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in het thans voorliggende geschil.

2.1.5. Daargelaten de vraag of verzoekende partij een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens haar kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), dient gesteld dat de artikel 18 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

2.1.6. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij evenmin een schending van de artikelen 10, 11, 22 en 191 van de Grondwet aannemelijk.

2.1.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 8 en 15 van het EVRM, artikel 22 van de Grondwet alsook artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG en artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Verder voert zij tevens de schending aan van de artikelen 42 en 43, alinea 1, 2 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat geen belangenafweging werd gemaakt conform artikel 8 EVRM. Deze bepaling is dan ook geschonden. De verwijdering dient in proportie te staan tot het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan. Alvorens de aanvraag te weigeren moet er steeds een belangenafweging gemaakt worden van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel

17 van richtlijn 2003/86/EG en artikel 28 van richtlijn 2004/38/EG waardoor dus de evenredigheidstoets moet gemaakt te worden bij elke weigering of beëindiging van verblijf. Er dient met andere woorden rekening te worden gehouden met de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie, enz. Er kan niet ontkend worden dat de verzoekende partij door haar vaderschap ernstige bindingen heeft en dus niet alleen op sociaal vlak. Uit de bijgevoegde stukken, waaronder het fotodossier met de zoon, de erkenning van haar zoon, de stortingsbewijzen waaruit blijkt dat onderhoudsbijdrage wordt betaald, de gemaakte en geregistreerde overeenkomst in verband met het omgangsrecht, de betalingsbewijzen voor kinderopvang, de mogelijkheden tot tewerkstelling in België gezien de verzoekende partij aantoonde dat zij elektricien is, de verklaringen van integratie, de gevolgde inburgeringscursus, blijkt dat er zeker sprake is van banden met België in de zin van de artikelen 8 en 15 EVRM en artikel 22 van de Grondwet. Het bestuur heeft minstens niet zorgvuldig gehandeld.

De verzoekende partij verwijst verder naar de inhoud van artikel 43, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst in dit kader naar een arrest van 31 januari 2006 (C-203/03) van het Hof van Justitie.

De motivering is duidelijk gebrekkig in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet omdat nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van de verzoekende partij, die beschikt over een blanco strafblad, een Belgisch kind, en potentiële werkmogelijkheden, een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving in die mate dat artikel 8 EVRM mag geschonden worden.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen een minderjarig kind en zijn ouder een band bestaat die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen is de samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 3), noch samenwoning van beide ouders (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, par. 21). Andere factoren kunnen eveneens aantonen dat een relatie voldoende stabiliteit heeft om een de facto gezinsrelatie vast te stellen. Daarenboven zal de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als “verbroken” worden beschouwd. (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, par. 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, par. 25).

Zoals evenwel blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de verzoekende partij, rekening houdende met de feitelijkheden die haar dossier kenmerken, slechts uiterst summie gegevens aan het bestuur overgemaakt om de band met haar kind aan te tonen. Gelet hierop heeft de verwerende partij dan ook niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat op basis van deze beperkte gegevens aan de verzoekende partij geen verblijfsrecht kon worden toegestaan. Verzoekende partij brengt thans bij het verzoekschrift bijkomende stukken bij waarmee zij de band met haar kind wenst aan te tonen, doch de Raad wijst erop dat deze gegevens niet kenbaar waren gemaakt aan het bestuur zodat dit er uiteraard geen rekening mee kon houden, wat haar dan ook niet ten kwade kan worden geduid.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij met deze stukken wel een band met haar kind aantoonde waaruit een voldoende graad van gezinsleven blijkt, dient alleszins gesteld dat artikel 8 EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven

en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In die zin is artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat de familieleden van een Belg onder meer oplegt zich te voegen bij de Belg of deze te begeleiden, een bepaling die gericht is op migratiecontrole.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten, in casu artikel 40ter van de Vreemdelingenwet (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). De scheiding zal mogelijk van korte duur zijn, met name voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van de gezinsbanden. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden afgeleid (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Daarenboven stelt de Raad vast dat door een weigering van verblijf en afgifte van bevel niet wordt verhinderd dat het kind van verzoeker hem bezoekt in zijn land van herkomst, noch dat verzoeker zijn kind kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden, noch dat verzoeker zijn kind desgevallend in België bezoekt mits vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden. De Raad wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de (korte) scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind en zijn gezinsleven met hem verder te onderhouden. Evenmin zorgt dergelijke scheiding ervoor dat verzoekende partij geen financiële bijdrage meer zou kunnen leveren.

Gelet voorts op het feit dat verzoekende partij uiterst summiere gegevens voorlegt waaruit zou moeten blijken dat zij hier een privéleven heeft opgebouwd, dient alleszins vastgesteld dat uit deze gegevens niet blijkt dat het in casu gaat om een beschermenswaardig privéleven, dit te meer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij pas sinds juni 2013 in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvraag voorlopig werd toegelaten tot verblijf en dat reeds op 2 december 2013 de bestreden beslissing werd getroffen waarbij haar het verblijf werd geweigerd zodat uit niets blijkt dat verzoekende partij in dergelijk korte tijd een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd dat opweegt tegen het privéleven dat zij jarenlang in het land van herkomst heeft gehad. Zelfs indien er in casu sprake zou

kunnen zijn van een beschermenswaardig privéleven, quod non, dan nog, gelet op het feit dat het in casu een eerste toegang betreft, toont verzoekende partij niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen haar privéleven elders dan in België verder te zetten.

Voor zover verzoekende partij nog meent dat artikel 8 EVRM een formele motiveringsplicht inhoudt, maakt zij dit geenszins aannemelijk.

2.2.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt. Gelet hierop wordt evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 15 EVRM dat "afwijking in geval van noodtoestand" inhoudt en dat betrekking heeft op een situatie van oorlog of noodtoestand, ziet de Raad niet in hoe de bestreden beslissing dit artikel zou kunnen schenden, noch verduidelijkt verzoekende partij dit. Verzoekende partij laat voorts ook na te duiden op welke wijze de bestreden beslissing artikel 42 van de Vreemdelingenwet schendt. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.2.5. De Raad wijst er voorts op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Zo kan het reeds volstaan erop te wijzen dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging met een derdelander en artikel 3, derde lid van de richtlijn uitdrukkelijk bepaalt dat de richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie.

2.2.6. Waar verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog nog verwijst naar de schending van artikel 28 van Richtlijn 2004/38/EG, dient erop te worden gewezen dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). In casu werd de betrokken richtlijn omgezet in Belgisch recht via de wetten van 15 september 2006 en 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 5 oktober 2006 en BS 10 mei 2007) en verzoeker toont niet aan dat de aangehaalde bepaling niet of niet correct werd omgezet in Belgisch recht, derwijze dat hij niet dienstig kan steunen op de schending van een bepaling van de betrokken richtlijn.

2.2.7. Tenslotte, waar de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in casu niet geweigerd werd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid maar wel omdat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om van dit recht op verblijf te genieten conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER